

Защо не смееха да произнесат името му? И той поднови упорито въпроса си.

Ирина сниши глас, сякаш се боеше и разтрепераните от късния есенен вятър клони, да не я чуят.

— Между нашите архонти, пленени от битката, има и един който е ходил в Сирия и е виждал стареца. Когато главатарят минавал през друмищата, пред него вървял херолд, който викал: "Никой да не дръзва да се явява пред този, който държи в ръката си живота и смъртта на царете!..." Все пак архонт Ставраки дръзнал да погледне от прозореца на сграднопроемницата си и видял един висок, едър мъж с дълга бяла брада и също тъй дълги бели коси. Това бил...

Девојката сниши още повече гласа си и ~~п~~шепна едва чуто:

— Алаодин...

След това сякаш се ссипа от собствената си дръзост и го замоли:

— Нали няма никому да кажеш?

Момчето махна с ръка. Нима щеше да се бои от името на някакъв сириец? Срам го обземаше при мисълта, че може да съществува нещо, от което той трябва да се страхува.

С буйно движение той улови девојката за ръцете, надникна в очите ѝ.

— Аз не боя от нищо. Нито от Алаотдена. Ще отида да го намеря в земите му, и ще попитам тоя злаправник как смее да твърди, че държи в ръцете си живота и смъртта на царете...

Ирина прехапа устни. Цяла се разтрепери. Сложи ръка на устата му.

— Какво говориш? Та той уби Корадо Монферето, той уби прочутия Саладин... Той изпроводи убийци ~~на~~ Ричард Лъвското Сръце, на Филипп Август... Нему пращат дарове най-мощните господари на света... Как ще отидеш в замъка му, който е построен между две планини и само входа му е вече цяла крепост... А слугите му са верни до смърт. Когато им каже да направят нещо, те веднага го изпълняват, защото умират ~~от~~ ^срадост за ради него.